Sygn. akt II Ca 193/14

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dorota Gamrat - Kubeczak
Sędziowie:	SSO Robert Bury SSO Tomasz Szaj (spr.)
Protokolant:	Ewa Zarzycka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 lipca 2014 roku w S.

sprawy z powództwa ***M. G.***

przeciwko ***Gminie (...)***

o ustalenie

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie

z dnia 29 listopada 2013 r., sygn. akt I C 1217/13

1. ***oddala apelację;***

2. ***zasądza od powoda M. G. na rzecz pozwanej Gminy (...) kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.***

Sygn. akt II Ca 193/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w sprawie o sygn. akt I C 1217/13 oddalił powództwo M. G. o ustalenie istnienia prawa oraz uchylenie umowy najmu oraz zasądził od powoda kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy wydał rozstrzygnięcie w oparciu o następujący stan faktyczny:

Powód M. G. od lat 50-tych XX wieku zajmował lokal mieszkalny wraz z przynależną do niego piwnicą, znajdującą się w budynku przy ul. (...) w S., administrowanym przez Odział Wojewódzki Narodowego Banku Polskiego w S.. W 1972 r. powód złożył wniosek i uzyskał pozwolenie Wydziału Budownictwa i Urbanistyki Architektury Prezydium

Miejskiej Rady Narodowej na adaptację zajmowanej piwnicy na garaż samochodowy. Przebudowa polegała na wykuciu szerszego otworu drzwiowego w ścianie piwnicy od strony podwórza, założeniu nadproża oraz zamontowaniu dwuskrzydłowej bramy i została przeprowadzona za zgodą ówczesnego administratora budynku czyli Narodowego Banku Polskiego. W tak uzyskanych pomieszczeniach powód przechowywał swój samochód oraz inne potrzebne mu przedmioty.

W 1983 r. budynek, w którym mieszka powód na podstawie decyzji (...) Urzędu Miejskiego w S. przekazano w administrowanie (...)w S.. Po przejęciu budynku administracja komunalna naliczając czynsz za użytkowanie przez powoda garażu stosowała stawki jak za lokal użytkowy.

W 1988 r. w/w administracja zawarła z powodem umowę najmu przedmiotowego garażu. W umowach zawarto klauzulę, w której zaznaczono, że garaż stanowi integralną część zajmowanego mieszkania, ponieważ został zaadaptowany z piwnicy i w razie zmiany mieszkania lub jego przydziału należy przekazać garaż do dyspozycji (...).

W dniu 11 lutego 1991 r. powód nabył od Gminy (...) własność zajmowanego przez siebie lokalu mieszkalnego wraz z udziałem do (...) w nieruchomości wspólnej i urządzeniach, które służą wyłącznie do użytku właścicieli poszczególnych lokali znajdujących się w budynku.

W dniu 26 stycznia 1996 r. powód złożył w Sądzie Rejonowym w Szczecinie pozew przeciwko Gminie (...) o ustalenie własności pomieszczeń piwnicznych w budynku komunalnych. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt I C 150/96. Wyrokiem z dnia 29 listopada 1996 r. tenże Sąd oddalił powództwo M. G.. W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd wskazał, że wskutek przebudowy sporne pomieszczenie utraciło charakter piwnicy i stało się jako lokal użytkowy (garaż) przedmiotem odrębnych praw. Sąd wskazał, że garaż mógł stanowić przedmiot odrębnej własności, lecz powód nie zwarł pozwaną umowy sprzedaży mającej za przedmiot w/w garaż.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód. Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 1997 r. Sąd Wojewódzki w Szczecinie, w sprawie II Ca 101/97, oddalił apelację M. G..

W dniu 20 stycznia 1999 r. i 10 maja 2000 r. pozwana sprzedała lokale użytkowe – garaże oznaczone numerami (...) położne w ciągu budynku przy ul. (...) w S..

W dniu 5 sierpnia 2002 r. Wspólnota Mieszkaniowa przy ul. (...) podjęła uchwałę nr (...) w sprawie określenia własności pomieszczeń piwniczno- garażowych w budynku mieszkalnym wspólnoty.

Pozwana wystąpiła do Sądu Okręgowego w Szczecinie z pozwem o uchylenie w/w uchwały. Wyrokiem z dnia 27 października 2003 r. tenże Sąd uchylił uchwałę nr (...) z dnia 5 sierpnia 2002 r. podjętą przez Wspólnotę Mieszkaniową przy ul. (...) w S. w sprawie określenia własności piwniczno-garażowych w budynku mieszkalnym wspólnoty.

Następnie pozwem z dnia 13 września 2005 r. powód wniósł do Sądu Rejonowego w Szczecinie pozew o zasądzenie od Gminy (...) kwoty 1.384 zł tytułem nienależnego czynszu pobranego od niego w okresie od 1 października 2002 r. do 30 września 2005 r. za użytkowanie części garażowej pomieszczenia piwnicznego, a nadto o nakazanie pozwanej zaprzestania pobierania czynszu od powoda za użytkowanie tego pomieszczenia oraz ustalenie, że pozwaną z powodem nie łączy stosunek prawny najmu tego pomieszczenia, które jest przez powoda użytkowane i należy do wspólnoty mieszkaniowej.

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2006 r. powództwo M. G. zostało oddalone. Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł powód. Wyrokiem z dnia 9 czerwca 2006 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie, w sprawie II Ca 543/06, oddalił apelację M. G..

W dniu 4 czerwca 2009 r. pomiędzy stronami została zawarta umowa najmu garażu murowanego komunalnego, położonego w S. przy ul. (...) o powierzchni 14,10 $m^{(2)}$. Powód pozostaje najemcą garażu należącego do Gminy (...) oraz współwłaścicielem lokalu mieszkalnego położonego w budynku należącym do Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w S..

Pozwem złożonym w dniu 18 października 2010 r., sprecyzowanym pismem z dnia 31 grudnia 2010 r. i skierowanym przeciwko Gminie (...), powód M. G. wniósł do Sądu Rejonowego Szczecin- Centrum w Szczecinie o ustalenie prawa do współposiadania i korzystania z garażu numer (...) przy ulicy (...) w S. jako nieruchomości wspólnej i ustalenie, że użytkowany przez powoda garaż jest fizycznie przyporządkowany do lokalu mieszkalnego powoda jako nieruchomość wspólna i że powód jest uprawniony do współposiadania i korzystania z tego pomieszczenia zgodnie z jego przeznaczeniem.

Wyrokiem z dnia 21 września 2011 r. Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie oddalił powództwo M. G.. Od powyższego orzeczenia apelację wywiódł powód. Wyrokiem z dnia 27 września 2012 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił apelację M. G..

W tych okolicznościach faktycznych sąd uznał powództwo o ustalenie istnienia prawa powoda do nieodpłatnego korzystania z jego ulepszenia rzeczy najętej oraz powództwa o uchylenie najmu garażu z dnia 4 czerwca 2009 r. za niezasadne.

Sąd uznał, że żądanie „uchylenia" umowy najmu garażu z dnia 4 czerwca 2009 r. nie znalazło podstaw prawnych. M. G. nie wykazał bowiem, aby umowa ta była nieważna bądź jego oświadczenie woli dotknięte jakąkolwiek wadą bądź też zaistniały inne zdarzenia prawne, które powodowałyby konieczność uchylenia przez sąd umowy najmu czy też stwierdzenia jakiejkolwiek sankcji nieważności w stosunku do wskazanej umowy. Powód nie powoływał również okoliczności, że kiedykolwiek formułował oświadczenie o wypowiedzeniu umowy najmu, bądź choćby przejawiał zamiar rezygnacji z dalszego korzystania z garażu. Zdaniem sądu nie było zatem podstaw do przyjęcia, że powód domaga się ustalenia nieistnienia tego stosunku prawnego czy też ustalenia skutków przedsiębranych przez niego czynności, a zmierzających do jego zakończenia.

Odnośnie żądania ustalenie istnienia prawa powoda do nieodpłatnego korzystania z jego ulepszenia rzeczy najętej, w ocenie sądu powód nie legitymował się interesem prawnym do wytoczenia powództwa o ustalenie. Sąd dostrzegł, że u podstaw roszczenia powoda legło dążenie do uzyskania od pozwanej świadczenia – nieodpłatnego korzystania z nieruchomości pozwanej bądź zwrotu wartości ulepszeń (zapłaty). W konsekwencji powyższego sąd przyjął, że jeśli nawet istniałaby podstawa prawna i faktyczna dla zgłoszonego w niniejszej sprawie roszczenia o ustalenie, to stanął na stanowisku, że powód dysponuje roszczeniami dalej idącymi – tj. choćby roszczeniem o zapłatę.

Niezależnie od tego sąd wskazał, że nawet gdyby uznać, że powód posiada interes prawny w wytoczeniu powództwa o ustalenie w treści sformułowanej w żądaniu pozwu, to i tak żądanie pozwu jest nieuzasadnione. W tym zakresie podał, że niespornym w niniejszej sprawie było, że pomiędzy stronami niniejszego sporu istnieje stosunek najmu. Powód przyznał w pozwie, że używa garażu (piwnicy) i że nadal za niego płaci – choć uznaje to za niesłuszne. Powód wskazał również, że nie doszło do zwrotu przedmiotu najmu. Skoro zaś w niniejszej zabrakło jakichkolwiek podstaw do sądowej ingerencji w wiążący strony węzeł prawny, to jednocześnie nie ma możliwości – zdaniem sądu - dokonania jakichkolwiek jego modyfikacji na drodze powództwa o ustalenie. Powyższe doprowadziło sąd do przekonania, że nie został spełniony warunek podstawowy dla zastosowania regulacji art. 676 k.c., tj. zakończenie stosunku najmu, z którym powód wiąże konieczność dokonania rozliczenia.

Sąd wskazał nadto, iż powód poszukuje formy rozliczenia prac adaptacyjnych obecnie używanego garażu, a które zostały wykonane na długo przed zawarciem z pozwaną umowy najmu. Tymczasem do ulepszeń dokonanych przed zawarciem umowy najmu przepis art. 676 k.c. nie ma zastosowania. W ocenie sądu nawet wiec gdyby przyjąć, że doszło do rozwiązania umowy najmu i zwrotu rzeczy wynajmującemu i tak nie było podstaw do uznania, że M. G. może domagać się od powódki rozliczenia nakładów w sposób określony w art. 676 k.c.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi powoda.

Apelację od wyroku sądu złożył powód i zaskarżając go w całości wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zdaniem powoda sąd uznając pozwaną za właściciela przedmiotowego pomieszczenia, a umowę najmu garażu za prawidłową i legalną przekroczył granice swobodnej oceny dowodów. Dodał, że sąd nie ustalił, co pozwana sprzedała, nie wyjaśnił, czy znajdujący się w sprzedanej piwnicy garaż (ulepszenie piwnicy) należy do majątku pozwanej. W ocenie apelującego poprzez wydanie wyroku niezgodnego ze stanem rzeczy istniejącym w chwili zamknięcia rozprawy, sąd dopuścił się również obrazy art. 316 k.p.c. Podkreślił kolejno, że domagał się uchylenia umowy najmu garażu jako sprzecznej z prawem. Jako podstawę prawną przywołał przepis art. 58 k.c. Podstawa ta została przez sąd pominięta. Rozstrzygając zaś w oparciu o inną podstawę prawną aniżeli przytoczoną przez apelującego, sąd orzekł poza zgłoszone żądanie, czym naruszył dyspozycję art. 321 k.p.c. Powyższe winno skutkować, zdaniem powoda, stwierdzeniem nieważności postępowania. Dodał również, że umowa najmu garażu jest sprzeczna z ustawą, a nadto narusza zasady współżycia społecznego. Podkreślił także, że ulepszył rzecz najętą, co oznacza, że spełnił warunek określony treścią art. 676 k.c.

W odpowiedzi na apelację powoda strona pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacją okazała się nieuzasadniona.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia ani prawa materialnego ani też prawa procesowego. W sposób prawidłowy przeanalizował materiał dowody i wyciągnął z niego właściwe wnioski. Ocena ta zasługuje na aprobatę Sądu Okręgowego, który w pełni podziela przekonywującą argumentację prawną, która legła u podstaw zaskarżonego orzeczenia.

Zakres orzekania sądu zakreślony zostaje już w pozwie, w którym powód winien dokładnie sprecyzować zgłaszane żądanie wraz z podaniem wartości przedmiotu sporu w sprawach, w których jest to konieczne, oraz przytoczyć okoliczności faktyczne, mające to żądanie uzasadniać (art. 187 § 1 k.p.c.). Tak więc to powód decyduje nie tylko o wszczęciu postępowania, ale także o zakresie rozstrzygnięcia sprawy. Sąd I instancji związany jest natomiast podstawą faktyczną żądania, co oznacza m.in. niedopuszczalność uwzględnienia roszczenia na innej podstawie faktycznej niż przywołana przez powoda (wyrok Sądu Najwyższego dnia 22 września 2011r., V CSK 4181/10, LEX nr 960546, wyrok Sądu Najwyższego dnia 18 marca 2005 r. w sprawie II CK 5561/04, OSNC 2006/2138, Biuletyn SN 2005/5110, LEX nr 147227).

W niniejszej sprawie powód domagał się między innymi „uchylenia" umowy najmu garażu z dnia 4 czerwca 2009 r. zawartej pomiędzy powodem a Gminą (...). Dokonując oceny zgłoszonego w tym zakresie żądania słusznie Sąd Rejonowy uznał, iż żądanie to nie znajduje żadnych podstaw prawnych.

Nie ulega wątpliwości, że strony łączy stosunek umowy najmu garażu murowanego położonego w S. przy ul. (...). Powód pozostaje najemcą garażu i w takim zakresie z niego korzysta. Z tego tytułu uiszcza również na rzecz pozwanej należny czynsz. Umowa ta nie została wypowiedziana przez którąkolwiek ze stron postępowania. Powód w toku postępowania przed sądem I instancji nie sygnalizował także, by jego zamiarem było zakończenie stosunku najmu w skutek wypowiedzenia umowy. Przedmiotowa umowa jako taka jest więc skuteczna i wykonywana. Powyższe - jak uznał sąd I instancji - uniemożliwiało więc przyjęcie, że powód domaga się ustalenia nieistnienia tego stosunku prawnego czy nawet ustalenia skutków przedsiębranych przez niego czynności, a zmierzających do jego zakończenia.

W toku procesu powód nie podniósł również argumentacji zmierzającej do wykazania powstania po jego stronie błędu, co do treści czynności prawnej. Wbrew twierdzeniom apelacji zarówno w pozwie jak i w toku postępowania przed sądem I instancji powód nie sformułował także zarzutów skutkujących koniecznością uznania przedmiotowej umowy za nieważną. Dopiero w zarzutach apelacji z powołaniem się na treść aktu notarialnego z 1991 r. podkreślił, że umowa jest sprzeczna z ustawą, bowiem pozwana nie legitymując się tytułem własności garażu, nie mogła więc skutecznie oddać go w najem. To stanowisko powoda jest jednak zupełnie nieuzasadnione i nie uwzględnia podstawowego i

zasadniczego faktu, iż powód nabył na własność - co wynika wprost z aktu notarialnego - jedynie lokal mieszkalny wraz z częściami wspólnymi budynku. Nie nabył natomiast garażu stanowiącego odrębny od mieszkania przedmiotu własności. Nie wykazał przy tym, aby pozwana nie była uprawniona do zawarcia umowy najmu. Podkreślić należy, że stosownie do art. 659 § 1 k..c przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony. Zatem nawet gdyby wykazano, że wynajmujący nie jest właścicielem rzeczy (garażu) nie stanowi to przesłanki uznania umowy najmu za nieważną. Ważność umowy najmu nie zależy bowiem od prawa własności. Nie sposób również uznać, by umowa naruszała zasady współżycia społecznego. W tym zakresie powód pominął bowiem zupełnie, iż umowa z dnia 4 czerwca 2009 r. zawarta została przez niego świadomie i dobrowolnie, co do jej warunków. W tym stanie rzeczy umowy nie można było uznać za sprzeczną z zasadami współżycia społecznego, skoro realizowała i nadal realizuje ona zgodny cel obu stron (korzystanie przez powoda z garażu). Niezależnie od powyższego stosownie do art. 6 k.c. to powoda obciążało wykazanie, że pozwany nie jest właścicielem garażu, zaś tego dowodu powód nie przeprowadził. Z niewątpliwych okoliczności sprawy (przedstawianych przez samego powoda) wynika, że właścicielem budynku pierwotnie było Państwa, a następnie Gmina, zaś powód nie nabył od Gminy garażu. Tym samym na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego uznać należy, że nadal właścicielem garażu pozostaje pozwany.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał również podstaw do ferowania wniosku, iż nastąpiły jakiekolwiek inne zdarzenia prawne, które powodowałyby konieczność uchylenia przedmiotowej umowy. Podzielając celną argumentację sądu I instancji nie zaistniały więc jakiekolwiek okoliczności uzasadniające ingerencję sądu w łączący strony stosunek obligacyjny skoro to wyłącznie od suwerennych decyzji i działań obu stron zależy utrzymanie albo zakończenie danego stosunku prawnego. W sytuacji więc na gruncie tej sprawy nie ma podstaw do uznania umowy za nieważną czy niezgodną z prawem niemożliwym stało się uwzględnienie żądania pozwu w tym zgłoszonym zakresie. Nie jest bowiem rzeczą sądu kształtowanie treści stosunku obligacyjnego. Prawidłowo zatem Sąd Rejonowy orzekł o oddaleniu powództwa obejmującego roszczenie zawarte w punkcie drugim pozwu.

Trafnie też sąd I instancji uznał, że w przypadku żądania zawartego w punkcie pierwszym pozwu brak jest po stronie powoda interesu prawnego w dochodzeniu tegoż roszczenia. Żądanie to powód oparł o treść art. 189 k.p.c. Przesłanką powództwa o ustalenie jest interes prawny w żądaniu ustalenia. Interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. to obiektywna, a więc rzeczywiście istniejąca potrzeba prawna uzyskania wyroku odpowiedniej treści, występująca wówczas, gdy powstała sytuacja rzeczywistego naruszenia albo zagrożenia naruszenia określonej sfery prawnej. Praktycznie rzecz biorąc, interes prawny występuje wtedy, gdy sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, czyli definitywnie zakończy spór istniejący lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu takiego sporu w przyszłości, a jednocześnie interes ten nie podlega ochronie w drodze innego środka. Interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. z reguły nie zachodzi wtedy, gdy osoba zainteresowana może w innej drodze, np. w procesie o świadczenie, o ukształtowanie prawa lub stosunku prawnego, a nawet w drodze orzeczenia o charakterze deklaratywnym, osiągnąć w pełni ochronę swych praw (wyrok z dnia 13 kwietnia 1965 r., II CR 266/64, OSPiKA 1966, Nr 6-8, poz. 166; wyrok z dnia 18 grudnia 1968 r., I PR 290/68, P i P 1969, z. 11, s. 918; wyrok z dnia 6 czerwca 1997 r., II CKN 201/97, M.P 1998, Nr 2, s. 3; wyrok z dnia 21 stycznia 1998 r., II CKN 572/97. niepubl.; wyrok SN z 9 maja 2000 r. IV CKN 686/00, niepubl.).

Istota zgłoszonego w tym zakresie żądania, jak wynika z uzasadnienia pozwu, sprowadzała się do uzyskania od pozwanej świadczenia bądź to nieodpłatnego korzystania z nieruchomości pozwanej bądź zwrotu wartości dokonanych ulepszeń. Żądanie to jest tymczasem niewątpliwie dalej idącym aniżeli ustalenia istnienia prawa. W konsekwencji powyższego skoro powód uważa, że dysponuje roszczeniami dalej idącymi np. roszczeniem o zapłatę, to brak po jego stronie interesu prawnego w wystąpieniu z roszczeniem określonym w art. 189 k.p.c.

Abstrahując od powyższego roszczenie powoda nie doznałoby zaspokojenia również na gruncie art. 676 k.c. Przepis art. 676 k.c. stanowi, że jeżeli najemca ulepszył rzecz najętą, wynajmujący, w braku odmiennej umowy, może według swego wyboru albo zatrzymać ulepszenia za zapłatą sumy odpowiadającej ich wartości w chwili zwrotu, albo żądać przywrócenia stanu poprzedniego. Roszczenie to ma charakter obligacyjny. Jest skuteczne jedynie pomiędzy stronami umowy najmu i może być kierowane przeciwko temu wynajmującemu, z którym powód pozostawał w stosunku najmu

w okresie ich dokonania. Jednocześnie powstaje ono z chwilą dokonania przez wynajmującego wyboru pomiędzy możliwościami przewidzianym w art. 676 k.c. Wybór ten jest zaś możliwy dopiero w momencie zwrotu przedmiotu najmu, a nie w momencie zawarcia lub zakończenia umowy najmu.

W rozpoznanej sprawie tymczasem stosunek najmu nadal trwa, powód używa garażu, czego zresztą nie kwestionuje i korzysta ze swoich własnych ulepszeń. W sytuacji więc gdy nie doszło do zwrotu przedmiotu najmu (ani też nikt nie domaga się od powoda zwrotu przedmiotu najmu) nie ziścił się podstawowy warunek zastosowania regulacji art. 676 k.c. Skoro zaś stosunek ten trwa nadal to nie zostały tym samym spełnione dalsze przesłanki aktualizujące roszczenie byłego najemcy o rozliczenie nakładów na przedmiot najmu.

Zauważyć też należy sprzeczność twierdzeń powoda, bo z jednej strony domaga się uchylenia umowy najmu (czyli de facto stwierdzenia jej nieważności, skoro sprecyzował podstawę prawną z art. 58 k.c.) a z drugiej strony konstruuje roszczenia związane ze stosunkiem najmu. Za niewykazane należy uznać również twierdzenia powoda, jakoby pozwana sprzedała mu piwnicę, czy też, że gdyby nie dokonywał ulepszeń nadal bezpłatnie korzystałby z piwnicy. Powyższe pozostaje też bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż Sąd bierze pod uwagę istniejący stan rzeczy nie zaś hipotetyczny. Podkreślić też należy, że okoliczność, iż jakikolwiek podmiot uzyskał dalej idącą korzyść majątkową (np. piwnicę przy zakupie lokalu) nie pozwala na konstruowanie przez inne podmioty roszczeń z tego tytułu.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Okręgowy, nie znajdując podstaw do zmiany trafnego rozstrzygnięcia, orzekł o oddaleniu apelacji stanowiąc jak w punkcie pierwszym sentencji. Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowi przepis art. 385 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego oparte zostało o treść art. art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Koszty postępowania odwoławczego objęły wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej w kwocie 90 zł obliczone stosownie do § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz., 490). Rozstrzygnięcie zawarto w punkcie drugim sentencji.

SSO Tomasz Szaj SSO Dorota Gamrat – Kubeczak SSO Robert Bury